

NOT FOR SALE

NOT FOR SALE



Pot llegir més cartes i publicar els seus articles a: www.elperiodico.com/entre-todos



SOCIETAT

Ja no sortim al carrer a protestar

Joan Soldevila BARCELONA

No fa gaires anys, milers de ciutadans col·lapsaven grans artèries de Barcelona per manifestar-se de forma cívica i contundent contra la guerra de l'Iraq, el dèficit d'infraestructures, el mil·letrisme, a favor d'un procés d'autodeterminació, contra el masclesme i la discriminació... Ara, tot això és una quimera, i no perquè les coses hagin millorat. Tot ho anat a pitjor: sous miserables, pensions questionades, cues als menjadors socials, més precarietat, preus disparats al costell de consum, energia a preu d'or, canvi climàtic, retards i problemes ferroviaris, desnonaments i malafies de l'ocupació, justícia ineficax i inseguretats creixent, una ciutat comtal convertida en un caos viari...

¿Què ens passa que hem oblidat el just i respectable dret de queixa? ¿Faig una crida pública perquè deixem el sofà i fem ressonar als carrers un clamor popular, avui més necessari que mai. No deixem que tot es potredixi més. No hi ha temps. ■

EDUCACIÓ

¿Em deixeu passar, sisplau?

Patricia Robledillo BADALONA

Vaig amb dos nens petits i un cotxe buit. Avui és molt important agafar el primer bus. Arribem els primers a la parada. Mentrestant, van arribant les noies i nois més grans que també agafen el bus. No soc del seu interès, així que no em veuen. Com sempre, ocupen la carretera perquè abdi el bus no pugui acostar-se a la vorera, frenat davant d'ells i pugui entrar els primers per agafar els seients del darrere. Gairebé mai agafem aquest bus per aquesta raó. Però avui hem d'agafar-lo i avui també espero que només un d'ells em

Economia de la salut

Innovació del medicament

La tecnologia pot habilitar nous agents en oferta i demanda



Guillem López Casanovas

Des del punt de vista de l'anàlisi d'economia de la salut, l'incitativa a la innovació sanitària, la destajable i avaluada, són els sensors claus per a la navegació a les procelloses aigües de la indústria del medicament.

La frontera de la innovació no deixa d'expandir-se. Descoberts certats per la velocitat, sovint es perd perspectiva. De moment, la tecnologia ofereix valors globals de millora potencial en salut, però queda la seva aplicació en mans de les possibilitats presupostades públiques de cadascú. La indústria promou, sovint els mitjans disponibles, i els estats han d'emcaixar com poden. Cribrar que pot valer la pena socialment per incorporar a la cartera de serveis, i com instrumentar-ho, és la difícil tasca de legisladors i polítics. Com es comunica l'aveuic, com es porta a peu d'obra, què transforma, i substitueix en el seu cas, resulta decisiu. Ateus, però, que la innovació actual (inteligència artificial inclosa) pot suposar la ruptura de l'ecosistema avui existent, amb una tecnologia que pot habilitar nous agents tant en demanda (no com els pacients actuals sinó com a potencials) com en oferta (el professional com a actor actiu i no reactiu), i permetre que aparegui un intermediari en forma d'algorisme gestionat des de fora de la professió sanitària.

Davant el que se'ns acostava, crec que l'amidat no pot ser cap altre que la creació de partenariats, de verticats, entre la indústria i els governs. Poden interessar a la indústria unes regles de joc que evitin mals majors: governs que poden reaccionar per força amb descomptes insensibles a les realitats d'una indústria prou heterogènia com perquè no sigui acceptable una sola veu i menys amb l'únic argument de «tots volem més i més recusses». A la indústria li convé ajustar-se en la mesura possible a la realitat de les finances públiques si no patir danys més grans. El Govern alemany i el nord-americà amb la Inflation Act aplicada al medicament mostren el camí que, d'una altra manera, l'espera. Als governs els convé l'acord, des de l'acompanyament de les

de nous esquemes de finançament més elusius que els actuals (com pagar, per exemple, algorimes d'assignació de recursos dinàmics). Finalment, en el camp de l'avaluació que distingeix la innovació raonable de la que no ho és, la deriva última la tenim al nostre país en la judicialització dels procediments terapèutics, per la restricció de serveis que suposen sense prou empara normativa. Però, més enllà d'això, convé reconèixer que l'instrumental d'avaluació està canviant. Per a qui té el martell del cost d'efectivitat, tots els tractaments i tipologies de malalts són resolubles clavant aquesta bola. Un any de vida guanyat ajustat per qualitat causa d'una innovació no sembla ser independent de l'edat en que acriex, quina situació inicial corregeix i des de quin nivell de gravetat ho fa. El cost d'oportunitat de la innovació al sector avui és pagar medicaments deixant de fer noves accions assistencials en els pressupostos de l'any. No resulta clara la raó de per què l'aplicació només a aquest sector i no al conjunt de la despesa social, si tot això està sota finançament públic.



Aquí l'antidot hauria de ser institucionalitzar procediments i decisions per fer crebles, transparents i robustes les regles de l'avaluació. Separar l'anàlisi de la mateixa decisió. I baixar després al nivell més micro possible, de la gestió clínica, amb més èmfasi —o almenys igual— en la e d'efectivitat que en la de refinament de costos. ■

Guillem López Casanovas és catedràtic d'Economia (UPF). Exconseller del Banc d'Espanya

digui: «Passa, estaves tu primera». «Passa, veig que necessites espai per maniobrar amb nens i cotxes». «Passa, a casa m'han ensenjat que si algú necessita ajuda la hi ofereixis». «Passa, podries ser la meua mare amb els meus germans». «Passa, potser un dia em passarà a mi el mateix». «Passa, soc educat». «Passa, sento empatia». O només «passa».

No és així. Fins i tot intentant fer-me lloc amb el cotxe i els nens, cap jove em va donar marxe. No em veuen. Vaig haver de saludar i demanar-ho: «Hola, ¿em deixeu passar, sisplau?». I sentir alguna riulla burleta. Abò passa sempre. No vull que els meus fills facin el mateix. Això que quan agafem aquest autobús és una oportunitat: si avui els meus fills veuen que ells no em veuen, potser demà si que hi veuran quan siguin un d'ells. ■

PRÒXIM ORIENT

Palestina, la més amenaçada

Luis Fernando Crespo LAS ROZAS DE MADRID

Netanyahu sap que el seu país està immers en una estratègia política bèllica que, impulsada pels grups més radicals del judaisme, és compartida per aliats molt poderosos per controlar la zona de l'Orient Mitjà i espera que, darrere de Biden, altres dirigents renunciaran a la «solució dels dos estats» i reconeixeran Jerusalem com la capital de l'Estat d'Israel. La seva política sobre Cisjordània i l'aïllament carcerari de Gaza estava sent questionada. Ara, des del 7 d'octubre, ja no. Segur que la reprovació a les agressions bèl·liques d'Israel i la pressió internacional perquè respecti les legítimes aspiracions dels palestins a tenir el seu Estat i el seu territori és l'únic compromís possible amb el progrés i la defensa dels drets humans al Pròxim Orient. I a mitjà termini, l'única resposta per garantir el futur del mateix Estat «jueu». La part amenaçada en l'actual conflicte no és Israel, sinó el poble palestí, en un exili interminable. ■

PRINTED FROM

PRINTED FROM

pressreader

PREMIEREDISTRIBUITO IN PRESSREADER

PressReader.com +1 604 278 8604

ISSN 1135-2515